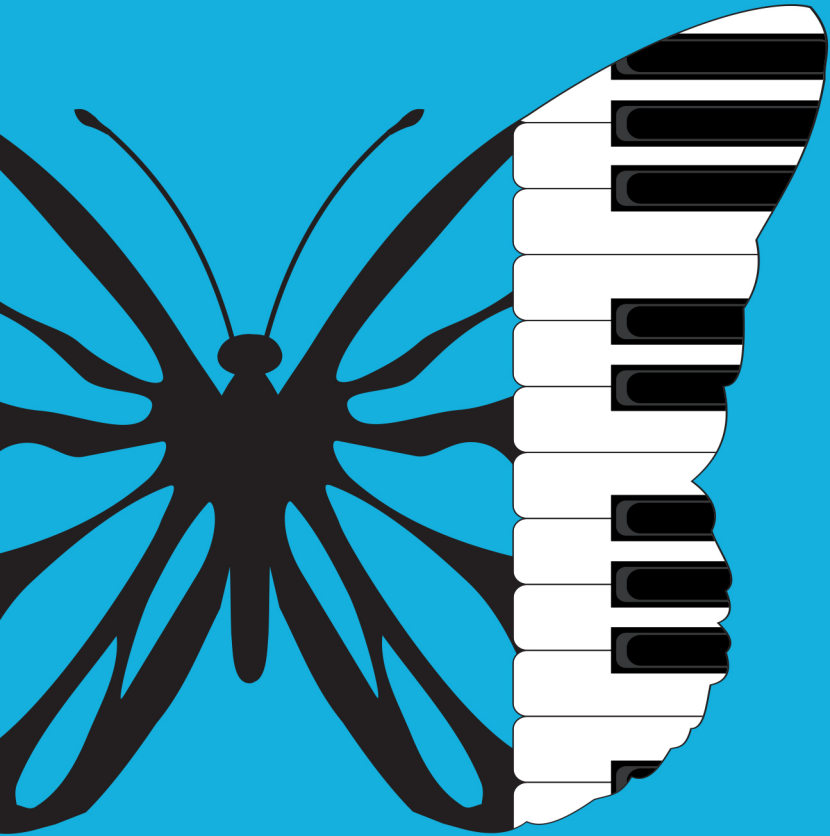

c. g. drews

tisíc
dokonalých tónov

tisíc
dokonalých tónov

c. g. drews

tisíc
dokonalých tónov

slovar

Text copyright © C. G. Drews 2018

Translation © Milica Nováková 2019

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2019

ISBN 978-80-556-3896-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Prvé slovenské vydanie

Z anglického originálu *C. G. Drews: A Thousand Perfect Notes*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Orchard Books, an imprint of Hachette Children's Group, part of The Watts Publishing Group Limited, v roku 2018, preložila Milica Nováková.

Návrh obálky Michal Šajmír

Zodpovedná redaktorka Jana Šulková

Editorka Dana Brežňanová

Produkcia Dana Klimová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2019.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

„Stojíš za viac než tisíc dokonalých tónov.“

PRVÁ KAPITOLA

Najviac na svete by si chcel odňať ruky.

Najlepšie v zápästiach. Navždy by zmizla tupá únava, ktorú pociťoval od končekov prstov po lakte. Nie je to zvrátené? Niečo v ňom musí byť naozaj choré – nebezpečne choré –, keď si v noci, ležiac na matraci tvrdom ako skala, predstavuje, že si odsekne ruky a skravenými kýptami napíše na stenu Ha! Bola by to scéna ako z hororu.

Bol by však slobodný. Pretože bez rúk by pre ňu nemal žiadnu cenu.

Pre Maestro.

Jeho matku.

Ale celé to bezruké rojčenie by vyžadovalo *konat'* namiesto fantazírovania, a to mu už tak dobre nejde. Aj hlúpe drobnosti, ako napríklad na náhly popud zabočiť cestou domov zo školy do cukrárne a kúpiť mladšej sestre dvojité karamelové zmrzlinu namiesto toho, aby sa držal prísneho časového plánu Maestro, sú preňho nemožné. Ani sa o niečo také nepokúsi. Prečo? Nestojí mu chuť karamelu a slobody za to?

Nie.

Jednoducho nie je rebel a nemá rád riziko.

Je dobrý len vo fantazírovaní. V chorom snívaní o mrzačení. A ktorú ruku by si vôbec odňať? Pravú? Alebo ľavú?

Niekedy to Becka Kevericha desí – to, ako rozmýšľa.

Na digitálnom budíku svieti 5:12. Stále je tma. Stále je zima. Vždy je jednoduchšie prebojovať sa z postele v lete, ale teraz, keď jeseň okolo sveta ovinula svoje nahé kostnaté prsty, škriekanie budíka sa ozýva, ako keby bola hlboká noc. A mal vstať už pred dvanástimi minútami.

Prekvapuje ho, že Maestro ešte nebúcha na dvere a nekričí naňho, že je lenivec.

Beck zdvihne hlavu z vankúšov. Túži s nimi splynúť a zmiznúť v nich. Spal vôbec minulú noc? Zápästia ho bolia, ako keby žongloval s betónovými kvádrami. Skončil o jedenástej? O polnoci?

Prsty zastonajú *O polnoci, ty blázon*. A dodajú *Zohrej nás a Nechaj nás dnes ráno oddychovať* a dokonca *Zovrieme sa do päste a budeme mlátiť do steny, až kým sa nedolámeme*. Áno, jeho prsty sú také hašterivé.

Beck si počúcha ruky, dýchne si na stuhnuté prsty a zanadáva na vesmír – pretože to je teraz rýchlejšie ako podrobne rozoberať hĺbku jeho nenávisti k Maestro. Potom podíde k svojmu osudu, zmyslu svojho života, svojej hodnote.

S buchnutím zdvihne veko klavíra.

Pianíno značky Steinway je jedinou ozdobou jeho izby. Okrem neho tam nič ďalšie ani veľmi nie je. Má tam posteľ tvrdú ako kameň, na oknách polámané žalúzie, skriňu plnú oblečenia zo sekáča a topánok, ktoré drží pokope iba kobercová páska a nádej – a pianíno za dvadsaťtisíc dolárov.

Ako hovorí Maestro: „Dobré pianíno je moja jediná nádej, že *mein Sohn* sa zlepší vo svojej *schreckliche* hre.“

Beck síce strávil v Nemecku iba prvých pár rokov života, ale z nutnosti musel ostať bilingválny. Potrebuje rozumieť, keď mu matka na hlavu chrlí páľčivé urážky. Hoci už len jej ohrnuté pery a pichlavé pohľady hovoria dosť jasne.

Schreckliche znamená príšerný. Nemožný.

To je Beck v skratke.

Si príšerný klavirista. V hudbe nemáš žiadnu budúcnosť. Nemáš ani trochu talentu. Prečo nemôžeš hrať rýchlejšie, lepšie, čistejšie? Prečo stále stláčaš nesprávne klávesy? Robíš to naschvál, hrášzenaschvál-tynaničhodnýkrpatý...

„Nestojíš za nič, kámo,“ povie si Beck pokojne. „Tak makaj.“

To je jeho obvyklý ranný príhovor, aby sa vyhecoval v chladnej tme pred úsvitom. A teraz staccato. Dvojité kvintakordy. Zmenšený septakord. Tlmené tóny. Trilky, na ktorých sa mu potkávali skrehnuté prsty.

Zobudí Maestro – hoci ona je už asi aj tak hore a zúri, pretože začal neskoro. Zobudí mladšiu sestru. Zobudí susedov, ktorí ho neznášajú, a miestne psy začnú pri zvuku hudby kolektívne vyť. Otrásie spánok z buriny, ktorá dusí chodník, a z rozbitého skla z nejakej opileckej šarvátky, ba aj z bezdomovcov zalezených na tunajšom ihrisku, vlhkom a odpudzujúcom.

O ôsmej ráno bude mať prsty na pocit ploské ako rezance a oči potiahnuté vrstvou cementu.

A celý čas bude snívať o tom, ako si odreže ruky, alebo dokonca aj uši.

O tom, ako odíde a už sa nevráti.

Bude snívať o absolútnom tichu – aby sa malé semienko hudby v ňom mohlo prebrať k životu.

V hlave má neuveriteľný hluk, hluk jeho vlastných piesní. Ale keďže Maestro to neuznáva, zostávajú tam zatvorené.

Hraj hudbu na papieri. Nikto nie je zvedavý na pesničky v tvojej hlave.

Dvere jeho izby sa s treskom otvoria a objaví sa v nich jeho sestra, vrieskajúc ako divá mačka.

Joey je ako pohyblivé kríky, stepní bežci, len plná trňov a lekvárových flakov, v plnej rýchlosti a na maximálnej hlasitosti. Človeka unavuje aj *pozerat'* sa na ňu.

„O PÄTNÁŠŤ MINÚT MUSÍME ODÍŠŤ!“ zahuláka. Pevne verí, že keď Beck hrá na klavíri, nepočuje nič iné. On ale *počuje*, len nedokáže robiť viac vecí naraz a odpovedať.

Cyklón hudby zoslabne a cez Beckove prsty sa prevalí ticho. Úľava. Ak by teraz dnu vošiel Chopin, Beck by ho zahrdúsil šnúrkou od topánky. Neznáša tie skladby, ktoré ho Maestro núti učiť sa.

Je osem preč. Ešte sa ani neobliekol, ani nenaraňajkoval.

„Nenávidím pondelky,“ zamrmle a načiahne sa po školskej košeli. Izba veľkosti kutice má tú výhodu, že všetko máte na dosah.

Joey sa zamračí. „Nie je pondelok.“

„Každý deň je pondelok.“ Nekonečná šnúra pondelkov – on fakt patrí do hororu.

Jeho ubolené prsty potrebujú dva pokusy, aby zapli gombíky.

„Urobila som ti obed,“ hovorí Joey a lezie po zárubni ako pavúk. „Prekvapenie. Špičkový obed.“

„To znie... desivo.“ Beck zhúžve deravý vrchný diel pyžama do gule a hodí jej ho do tváre. Joey vydá pobúrený škrek a zoskočí na zem.

Aby podporil svoje tvrdenie – no dobre, tak preto, že Joey miluje poriadne divadielko –, Beck padne na kolená, zopne ruky a zakvíli ako napichnutý delfín. Joey sa rozchichoce ešte skôr, ako začne Beck prosiť.

„Netrestaj ma. Prosím. Čo som urobil, že som si zaslúžil toto trápenie?“

„To nie je trápenie!“ povie Joey pobúrene. „Som skvelá kuchárka. Aj keď ty si bol *zlý brat*, keď si po mňa včera prišiel neskoro.“

To bolo kvôli jeho učiteľovi angličtiny, pánovi Boyneovi, ktorý dostal záchvat nazývaný *Záleží mi na vašich otrasných známkach, a tak vás idem zvoziť, aby som vám to dokázal*, čo si vyžadovalo aj ukážku Beckovho čítania s porozumením. „Porozumenie“ bolo, samozrejme, nulové. A preto Beck meškal po Joey.

Učiteľka v škôlke, ktorej tvár mu pripomína kraba, naňho takisto štekala o „zodpovednosti a povinnostiach“.

„Keby som bola čarodejnica, premenila by som ťa na ropuchu,“ povie mu Joey dôverne, „pretože každý je protivný, keď musíme ísť kvôli tebe do mesta, a mama hovorí, že čoskoro pôjdeme znova.“

Beck sa zamračí. Blíži sa štátna súťaž, aby sa z nej všetci pekne vy-stresovali. Radosť. A zlyhanie, keď mu Maestro dýcha na krk, *nepri-chádza* do úvahy.

„Ale niekedy by som ťa zase premenila naspäť na chlapca,“ rozvíja tému Joey. „Lebo ťa mám rada, aj keď stále hráš tie isté tóny dokola a dokola a dokola, pretože mama hovorí, že si *Schwachkopf*...“

Beck jej zakryje ústa. „Dobre, upokoj sa. Moja krehká sebaúcta má toho akurát tak dosť. Má už Maestro na ústach penu?“

Joey naňho zazerá spoza jeho dlane.

Pustí ju. „Je mi ľúto, že hrám tú istú skladbu tak často. Ja... cvičím ju. Na ten veľký koncert.“

Cvič, inak hnev Maestro nebude poznať hraníc.

„Nakloň sa ku mne,“ povie Joey, „a zašepkám ti do ucha *odpúšťam ti*.“

Beck bez rozmýšľania poslúchne. Ale ona naňho s vreskom vyskočí ako mačiatko z kaktusov a Beck ide k zemi v spleti rukávov koše a zle zapnutých gombíkov.

Joey je síce jeho nevlastná sestra – Maestro má záľubu v krátkodobých vzťahoch, ktoré sa končia záchvatmi ziapania, a ani on, ani Joey nepoznajú svojho otca –, ale je ako lúč svetla v jeho pochmúrnom živote. Musí ju milovať dvojnásobne, aby to vynahradiť hriech toho, že nenávidí svoju matku.

Ako sa dalo predpokladať, na raňajky ho čakajú kukuričné vločky s odmietnutím.

Pamätá si vôbec aspoň jedno ráno, keď ho Maestro nepozdravila zazeraním?

Sedí v rohu maličkovej kuchyne vymaľovanej na odtieň tekvicovej žltej, ktorý bol v móde asi tak pred tridsiatimi rokmi. Koho sa Beck snaží oklamať? Ten odtieň žltej *nikdy* nevyzeral dobre. Vedľa hrnčeka s kávou má jediný pripálený maslový toast.

Stôl je pre troch, ak nikomu nevaďí, že do spolusediacich bude vrážať lakťami, ale ako obvykle je zahádzaný notami patriacimi Maestro. Prednáša hudbu a teóriu na univerzite. Beck by chcel vedieť, ako často jej študenti plačú.

Beck sa zakráda okolo nej a v duchu si opakuje, že urobil všetko správne. Nemá prečo vybuchnúť. Bude to v pohode – v absolútnej pohode.

Načiahne sa po dve misky, zatiaľ čo sa mu Joey motá pod nohami a rapoce o tom, ako bude šéfkuchárka, keď bude veľká.

„A svoju reštauráciu nazvem,“ hlboký nádych, aby mohla zajačať, „JOEINA NAJDOBREJŠIA PAPANICA.“ Lyžicou pichne Becka do rebier, aby si ju všimol. „Super meno, nie?“

„AU – áno.“ Vytrhne jej lyžicu z ruky.

Najprv nasype kukuričné lupienky do Joeinej misky, čo znamená, že jemu zostane prevažne rozdrvený prach z lupienkov. S mliekom sa z toho spraví brečka. Skvelé. Joeinu miskú položí na ružový detský plastový stolík v rohu a svoje raňajky zje opretý o chladničku.

Joey sa pustí do podrobného opisu svojej šéfkuchárskej zástery – hovorí niečo o tom, že bude mať tvar jednorozčca –, nikto ju však nepočúva.

Beck pozoruje, ako sa červené pero Maestro mihá nad notami. Práce študentov vyzierajú, ako keby nad nimi niečo zavraždili.

Beck nazrie do plastového vrecúška s ploským sendvičom. Joey je špecialistka na prípravu obedov. Ovonia ho a zacíti arašidové maslo, paradajkovú omáčku a – vidí dobre – neuvarené cestovinové mušličky? Možno to radšej ani nechce vedieť.

„Prídete neskoro.“ Maestro má hlboký a chrapľavý hlas. Dokonca aj keby nemala povahu ako býk, bola by to hrozivo vyzierajúca žena. Širokoplecá, vysoká meter osemdesiat, s krátkymi nepoddajnými čiernymi vlasmi pripomínajúcimi štetinový kefu.

Beck si náhlivo vloží do úst posledné hlty kukuričnej brečky a beží po školské batohy. Do svojho napchá nedotknuté domáce úlohy a sendvič, ale Joeinmu batohu venuje väčšiu pozornosť. Skontroľuje, či tam má náhradné oblečenie, či má suché gumáky a či jej dúhová vetrovka nie je príliš špinavá. Prstami si prečeše vlasy, obuje si páskou oblepené topánky a je pripravený na odchod.

Joey vyjde zo svojej izby v kombinéze a s ružovou čiapkou na nečesateľných čiernych kučerách. Vytrhne vetrovku z Beckových rúk a odhopká ku dverám. V škôlke našťastie nemajú predpísanú uniformu.

Beck nosí školskú košeľu tak dlho, že je skôr ružová ako červená.

Už sa chystajú vybehnúť z dverí, keď Maestro zloží svoje papiere a povie: „Na slovíčko, *mein Sohn*.“

Naozaj? Naozaj to musia prebrať teraz? Nemôže ich jednoducho nechať odísť, von z dverí, preč z jej dosahu, bez toho, aby ho aspoň raz povláčila po žeravých uhlíkoch?

Joey kopne do dverí trblietavými gumákmi a ony sa otvoria. „Budem tam prvá!“ zakričí.

Beck sa šuchce späť do kuchyne, pomaly, s očami upriamenými na škaredú dláždenú podlahu. Ak sa tigrovi nepozrie do očí, nezožerie ho, však? Jedného pekného dňa skrátka vybehne z tých dverí, odmietne ju, aspoň raz. Namiesto toho, aby sa správal ako poslušné šteňatko, zmierené s ďalším kopancom.

„*Ja, Mutter?*“ Nemčina je nesmýly pokus o upokojenie situácie.

Maestro položí červené pero a pomasíruje si hrčovité prsty. Už sa jej dnes začali triašky – triašky, ktoré zničili jej kariéru a premenili ju na tornádo, pokiaľ ide o tú Beckovu.

Sekundy odtikávajú bolestne pomaly, každá ako plesnutie po Beckovej tvári.

Musí sa dostať von,

musí

už

odísť.

„Vstal si neskoro,“ povie Maestro. „V mojom dome nestrpím *Faulheit*.“

„Nechcel som byť lenivý.“ Áno, pospal si dokopy dvanásť minút. „Je mi to ľúto.“ Držať hubu. To je jediný spôsob, ako vyviaznuť živý.

Maestro si odfrkne. „Prečo nie si schopný obety a odovzdania sa? Chceš, aby tvoj pokrok stagnoval?“ Zdvihne hrnček s kávou. V jej ruke sa divo trasie a káva vyšplechne cez okraj. „Alebo je to tvoja *tínedžerská* vzbura?“ Slovo *tínedžerská* zavrčí, ako keby ona v tom veku nikdy nebola. Čo je celkom pravdepodobné. Beck si vždy predstavoval, že na tento svet prišla ako zatrpknutý obor, pripravený hocikoho umlátiť klavírom.

„Je mi to ľúto.“ Beck odolá pokušeniu vyzrieť cez vchodové dvere, aby videl, kde je Joey. Nemá rád, keď prechádza cez cestu sama.

„Ja, samozrejme, že ti to je ľúto. Papagáj, ktorý vie opakovať iba jednu vetu. Lenivý papagáj, ktorý... *Pozeraš sa na mňa, keď sa s tebou rozprávam.*“ Zvýši škripavý hlas a postaví sa, pričom sa jej z hrnčeka vyleje ďalšia káva a kvapká jej zo zápastia.

Beck to už nechce znova zažiť. Bude *meškať*.

„*Mutter*, prosím, mám školu,“ ukradomky sa pozrie na hodiny.

Z ničoho nič jej vystrelí ruka a vlepí mu facku. Šokovane o krok ustúpi. Vždy zabudne, ako rýchlo sa dokáže Maestro pohybovať.

„Nebud' ku mne neúctívý!“ vyštekne. „Škola nie je dôležitá. Horím s tebou. *To je dôležité.*“

Beck sa ani nepohne.

„Jediná dôležitá vec v tvojom živote je klavír.“ Pri zvuku jej hlasu sa trasie aj omietka na stropce. „Klavír je život. A vždy, keď namiesto cvičenia leňošíš, robíš mi hanbu. Robíš hanbu môjmu menu. Si nič, *Sohn*, nič! Počúvaš ma?!“

„Áno, *Mutter*,“ povie Beck s pohľadom upretým na svoje topánky.

„Je ti moja rada na smiech? POZERAJ SA NA MŇA, KEĎ S TEBOU HOVORÍM.“

Beck prudko zdvihne hlavu, pozrie sa jej do rozhnevaných očí – a ona mu vyšplechne kávu rovno do tváre.

V jeden desivý moment sa zhrozí, že je káva horúca a že mu zlezie koža z tváre. Ale je iba vlažná. Stečie mu po vlasoch, po tvári a vsiakne do goliera košele.

Becka niečo v hrdle dusí – určite nie vzlyk, skôr hnev – a za chrbotom zatne ruky v päst.

„Pripadá ti to teraz vtipné?“

Beck si odmietne utrieť tvár. Stojí meravo ako socha a znova jej pozrie do očí. „Nie.“

Maestro nechá ruku s prázdnyh hrnčekom klesnúť, čo Beck vyhodnotí ako pozitívne, keďže mu ho neroztrepala o hlavu, aby podčiarkla význam lekcie.

„Takto sa ja cítim,“ pokračuje Maestro, „keď mi hádžeš všetko, čo som pre teba obetovala, do tváre. A teraz choď do školy, *du Teufel*.“

Ty diabol.

Nepoprosí o dovoľenie prezliecť si košeľu – nechce sa tu motať dlhšie, aby si to nakoniec nerozmyslela a nerozbila mu hrnček o zuby –, a tak iba prikývne a rozbehne sa k dverám. *Dovidenia, matka, ďakujem, matka, čo by som robil bez tvojej cennej rady do života, matka*. Má chuť niečo rozbiť, udrieť si. Ale jediné, čo môže urobiť, je zavrieť dvere, potichu, úctivo, a potom sa otočiť a vraziť pästou do steny.

Ale nie príliš silno.

Nemôže si rozmlátiť ruku – potom by ho už naozaj zabila.

Na hánkach sa mu objavia kvapôčky krvi, keď kráča po príjazdovej ceste a dobehne Joey, ktorá popri zarastenom chodníčku zbiera burinu a púpavy.

„To je pre pani učiteľku,“ povie hrdo.

„Som si istý, že sa jej tieto s láskou nazbierané buriny budú páčiť.“ Beck vystiera a zviaza ruku: hlupák, hlupák, *hlupák*. Ale je rád, že hlas má stále vyrovnaný, milý. Nikdy nedovolí, aby niečo ovplyvnilo spôsob, akým sa zhovára s Joey, ani to, ako sa k nej správa.

Joey pokrčí nosom. „Prečo si mokrý?“

Beck ju krvavou rukou zoberie za ruku. „Bol to iba vtíp,“ povie.

DRUHÁ KAPITOLA

Možno je to celé vtip.

Jeho život.

Táto škola.

Toto miesto.

Možno keby sa na tom iba zasmial, nedovolil ničomu, aby sa ho dotklo...

Hlupák. Koho sa snaží oklamať? Nikdy sa na tom nič nezmení, tak načo strácať čas rozmýšľaním o tom?

Beck by najradšej nechal Joey pri bráne škôlky – nechal ju tam a zdrhol –, ale nechce byť ten typ staršieho brata. Nieкто ju musí odprevadiť dovnútra, poobdivovať jej miesto v šatni ozdobené trblietkami a nálepkami ovocia a deväť výtvorov, ktoré si zabudla zobrať domov. Vždy odtiaľ odchádza s trblietkami na rukách. Je si absolútne istý, že trblietky sú nejaká zákerná hmota, ktorá akoby pomocou magnetu vyhladávala ľudí, čo ju neznašajú, a lepila sa na nich.

Fór je v tom dostať sa odtiaľ preč skôr, ako naňho naďabí učiteľka. Zakaždým ho zahltí otázkami, na ktoré nevie odpovedať – Joeine obedy sú nevyvážené, kde má ovocie; potrebuje poriadne topánky na hranie, gumáky sú neprijateľné; spinky na papier *nie* sú vhodnými náhradami za sponky do vlasov; kedy sa ich mama za ňou zastaví; Joey sa správa k ostatným deťom príliš agresívne; je doma všetko v poriadku?

Beckovi sa podarí uniknúť, prv než udrie. Nechce, aby si niekto všimol jeho mokrú košeľu a kávovú arómu.

Je doma všetko v poriadku? Samozrejme. Jeho drahé pianíno je dôvodom, prečo jeho sestra nemá čerstvé mandarínky alebo sendvič

s mäsom. Jeho matke sa nechce stretávať s učiteľmi jej neznesiteľných detí. On robí, čo môže, jasné?

Na hodinu príde neskoro. Neskoro, neskoro, neskoro. Čo však neprekvapí naozaj nikoho. Jeho škola je miestom, kam mozgové bunky chodia zomierať, kde si nikto nerobí úlohy a polovica pätnásťročných žiakov ledva číta. Áno, vážne. On nie je dokonca ani ten najhorší. Dokáže sa prelúskat' cez základy, s námahou, ale zatiaľ čo všetci ostatní si robia prču z učiteľov, Beck skladá hudbu.

Najmä v hlave. V zápise nôt je na tom mizerne. Ale zatvorí oči, oprieť si hlavu o ruky a *tvoriť* je preňho jediný spôsob, ako prežiť deň.

Nezaujíma sa o nič iné. Nemôže.

Hudba v hlave je jeho miestom úniku, jediná vec, na ktorej mu naozaj záleží. No, hudba a Joey. Ak by rozmýšľal o niečom viac – napríklad, čo si o ňom myslí Maestro alebo ako prepadá v škole, alebo čo by v skutočnosti chcel urobiť so svojim životom –, príliš by sa odhalil. Pokožka by sa mu roztrhla ako starý papier a celý svet by videl, že jeho kostra sa skladá z tmných prianí a pochmúrnych snov. Vedeli by, že srdce mu bije v rytme metronómu Maestro, pretože je príliš vydesené, aby bilo svojím rytmom.

A to najhoršie?

Uvideli by jeho prázdnotu.

Úlohu klaviristu má prišitú k pokožke, ale na kostiach má vytevané šepoty *len to hráš, len to hráš*.

Angličtina je najhorší predmet, pretože pán Boyne zaťato odmieta vzdať sa aj pri tom najhoršom žiakovi. Dokonca núti Škulavého Mikea – ten chalan by si už fakt mohol zaobstarať okuliare, ale čo Becka po tom – čítať nahlas, hoci ten nedokáže vyhláskovať ani len svoje *meno*.

Beck si čmára noty na pracovný list a ceruzka mu pritom zapadá do rýh na lavici. Nieкто sem, na celú lavicu, vyrýl svoj názor na školu v nevyberaných slovách. Viac ako jeho názor Becka znepoko-

juje fakt, že *mal v škole nôž*. Beck dúfa, že ten niekto už zmaturoval a zmizol. Asi do väzenia.

„... čo bude pre väčšinu z vás dosť náročné,“ hovorí pán Boyne. „Ale práve preto dvojice nie sú náhodné – nie, Avery, nemôžeš sa vymeniť. A, Chris, ak by si láskavo mohol predstierať, že táto hodina je zaujímavá aspoň natolko, aby si zostal bdely, budem ti navždy zaviazaný.“

Dvojice? Skupinový projekt? Fakt sa celý svet dnes rozhodol, že ho bude týrať? Beck sa tak sústredil na to, aby bol duchom neprítomný, že nemá ani potuchy, o čom ten projekt je.

Pán Boyne, prechádzajúc pomedzi lavice, odrapotáva mená. „Presuňte si lavice, ak potrebujete. Potichu. POTICHU.“

Decká hádzu ruksaky a knihy, hluk sa zvyšuje, ako si hľadajú svoje dvojice. Väčšina ziapne otázky alebo sa sťažuje na výber dvojice.

„Žiadne výmeny, Ellen. Žiadne vý..., nie, žiadne VÝMENY. Každý sa na chvíľu zastavte a počúvajte: ŽIADNE VÝMENY. Áno, platí to aj pre teba, Avery.“ Pán Boyne pokračuje v zozname mien. „Emeka a Abby. Stephanie a Noah. Ajeet a... Už neviem čítať ani po sebe. Aha, Mike. Vymeňte si miesta. Potichu. Hneď teraz.“

Beck sa potí.

Pán Boyne sa zastaví pred jeho lavicou a pri pohľade na krivolaké šestnásťtinové noty a štvrtové pomlčky nadvihne jedno obočie. „Vidím, že vás moja hodina ako vždy zaujíma, pán Keverich.“

Beck si želá, aby bol dával pozor aspoň natolko, že by teraz vedel, *prečo* má byť pripútaný k niekomu ďalšiemu, a teda byť zároveň odsúdený na smrť.

„Beck a August.“ Pán Boyne prejde ďalej.

Beck si naschvál nevšíma ostatných v triede, takže ich mená a tváre sú preňho iba jeden veľký chaos. Je úplne iný ako oni. Nemá telefón, nemá internet a športu sa vyhýba, aby si nezranil ruky klaviristu. A keďže je vždy stratený v sebe, vo svojej hudbe, aj oni už dávno vzdali pokusy o nadviazanie rozhovoru s ním.

A potom je tu to pravidlo Maestro: žiadni priatelia, žiadne rozptyľovanie.

„Vďaka klavíru sa raz staneš veľkým,“ opakuje zakaždým, „ale priatelia iba berú a berú a berú a nič ti nenechajú.“

No vysoké opálené dievča v tričku s nápisom *Zachráňte veľryby* pozná.

August Freyová.

Ona je presne ten typ dievčaťa, ktoré si na uniformu oblečie doma vyrobené tričko a bude sa rozplývať nad stromovými žabami – Beck ich síce nepočul, ale počul *o nich* – a má vlasy farby špinavý blond a nikdy nenosí topánky.

Sadne si na voľné miesto vedľa Becka a s buchotom si na lavicu zloží knihy spolu s poznámkami o zadaní. Beck sa nakloní, že si to prečíta, písmo má však drobučké a husté a on nie je expert v čítaní zbokú. Alebo spredu.

Mierne sa naňho usmeje a Beck sa pozrie dolu. Nikdy nevie, ako sa má správať k ostatným v triede. Ak sa usmeje, môžu si pomyslieť, že je priateľský. A potom čo? Asi začne nosiť transparent *Ak sa s niekým spriatelím, moja matka ma obesí*.

Pán Boyne skončil s presádzaním a vrátil sa dopredu. Vždy nosí motýlika s drobným ovocným vzorom. Dnes tam má vyškerené banány. Aké výstižné.

„V poriadku, všetci sa pozerajte dopredu. Všetci budú počúvať. To platí aj pre teba, Keverich.“

Beck zažmurká. Prosím, nežiadajte od neho, aby používal mozog. Je hore od piatej, mlátil do kláves stupnice a arpeggiá a kvôli deväťhodinovému spánku by aj vraždil.

„Takže,“ hovorí pán Boyne, „ste vo dvojiciach podľa svojich schopností alebo podľa ich absencie. Študent, ktorý prepadáva, s niekým, komu záleží na tom, aby prešiel.“ Každého si významne premeria.

„Ale to nie je fér!“ zavyje niekto.